

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 295.

Semte Session.

92de Møde.

Tirsdagen den 21de Februar.

(Forts.)

Ordføreren: (fortsat). Holde vi os til den anden Deel, da giver det os ganske vist noget Mere end det, vi efter hvad der er forhandlet med det ærede Ministerium kunne vente at opnaae; skulde Ministeriet ville gaae ind paa denne Deel, skulde det sige: „Ja, hvis Thinget voterer den første Deel, som den her er givet, saa skal Ministeriet ogsaa ganske sikkert være tilfreds med at see den anden voteret,“ saa er unægtelig dette Forslag et Fortrin, men skulde Ministeriet udtale sig i en modsat Retning, saa ville alle de, som ere her tilstede og ansee det for vigtigt at søge en Overenskomst og at gjøre et virkeligt Skridt fremad, være enige med mig i, at saa maae vi ikke stemme for det. Naar den ærede Taler har sagt: „Ja, dersom det her dreiede sig om en almindelig Administrationsag, saa kunde det være, at de, der bragte et Spørgsmaal af denne Art til en Afgjørelse, der gif Ministeriets Mening imod, havde en Forpligtelse paa sig til at kunne sikkre Kongen de Mænd, som behøvedes til at føre Sagen igjennem; men, da det her er et Spørgsmaal af et større Omfang, hvor Rigsdagen — jeg troer, han sagde saaledes — staaer paa et konservativt Standpunct, saa har den kun at gaae sin Vej ligesom frem, og da maa Regjeringen vide, at det er dens Pligt at udføre det.“ Men deri ligger jo netop Tinget. Regjeringen siger: „Det kan være vor Pligt at udføre det, naar Thinget voterer det, men i den nuværende Stilling er det en Umulighed for os, og derfor forsvinde vi.“ Hvem er det saa Ansvarer paa

hviler, hvem er det saa, der, naar Hans Majestæt henvender sig til Thinget og siger: „Ja, jeg har modtaget Eders Raad, og det skulde være mig kjær at følge det, men hvor er Redskabet?“ Hvem skal sørge for, at Redskabet er der? Jeg veed ikke, om det ærede Medlems Udtalelse skulde sige Saameget som, at han ikke paa nogen Maade vilde være dette Redskab, som, at han for en Sikkerheds Skyld vilde ved en saadan almindelig Udtalelse om denne Sag fralægge sig ethvert personligt Ansvar, og maa see ogsaa for samtlige de Herrer, der her staae som Forslagsstillere. Men, dersom det er Tilfældet, saa staae vi her accurat midt i den sædvanlige Forlegenhed. Man sætter et Buxster for Munden, man blæser bort den eneste Spurv, som er tilstede, og man siger da: „Find saa en ny Spurv!“ Det er det, det ærede Medlem gjør. Den, der har brugt Buxsteret, siger: „Jeg skylder ikke at skaffe Spurven!“ Det kan ikke sondres paa en saadan Maade. I ethvert Tilfælde, hvor den lovgivende Forsamling benytter sin Myndighed lige overfor den tilstedeværende Regjering, som siger: „Myndigheden, benyttet i denne Retning, gjør os Personer, som nu ere samlede, det umuligt at regjere“, paatager den lovgivende Forsamling sig, om den vil erkjende sin Pligt, at kunne, om Kongen forlanger det, skaffe de Mænd tilveie, som gjøre et saadant Forlangende muligt; thi, naar ingen Redskaber i et Land, hvor Ministrene skulle være ansvarlige, findes for den lovgivende Forsamlings Villies Tilfredsgivelse, saa har denne Billie i sin Oprindelse været en Umulighed. Og hvem ere de Redskaber, der skyldes at være paa rede Haand, om det forlanges? Det er dem, som sige: Gaaer I den Vej, thi den fører Eder til det rette Maal.